

tants i tants d'altres. És significatiu que el bust d'aquest autor, que era al vestíbul del Teatre Romea, hagi estat foragitat del TNC, i quan el seu fill ha protestat perquè el tenien en un magatzem no hi hagi hagut cap resposta. L'Ateneu Barcelonès ha hagut d'acollir el mític bust.

Una de les característiques de rigor dels teatres nacionals europeus és precisament que fan una lectura de la història del teatre. Valoren uns autors i en deixen uns altres, i creen així un panorama. S'intenta crear un repertori que doni a conèixer les fites del món del teatre. Aquesta voluntat d'oblidar la història del teatre català, de negar l'existència de la tradició, porta a l'oblit de les dues tasques fonamentals dels teatres nacionals com s'entenen a la Comunitat Europea. Un teatre subvencionat ha d'establir la història del teatre. Tots els clàssics grecs, els elisabetians a part de Shakespeare, els grans clàssics alemanys del Romanticisme, i la majoria dels autors determinants del segle xx han estat i són oblidats.

La segona dimensió és que un teatre nacional és el temple de la paraula. És el lloc on una persona s'enfronta a la grandesa del seu idioma, se li ensenya la pronúncia adequada i es defineix la llengua normativa. És la veritable acadèmia de la llengua oral. El desinterès dels responsables del TNC en aquest tema fa que no considerin ni remotament aquest aspecte. En el moment en què per fi es representa el gran monument de la nostra llengua, *Primera història d'Esther*, ningú no ha pensat que calia no un, sinó un equip d'especialistes que tinguessin cura de la dicció dels actors.

Tots aquests greus problemes tenen sobretot un rerefons polític. Es veu cada cop més clar que no es pot designar a dit els directors de teatres subvencionats. Caldria fer un concurs on es possessin unes clàusules molt marcades i definides, que es mostressin a tothom interessat i, seria convenient que es publicuessin o mostressin els projectes presentats com succeeix en els concursos públics del món de l'arquitectura.

COMUNICAT DEL TEATRE NACIONAL DE CATALUNYA

Barcelona, 28 de febrer de 2007

En referència amb l'editorial del número 144 de la revista *Entreacte*, el Teatre Nacional de Catalunya comunica:

Sergi Belbel té un contracte de treball d'alta direcció per desenvolupar les tasques pròpies de director artístic del Teatre Nacional de Catalunya, SA pel període que va des de l'1 de juliol de 2006 fins al 30 de juny de 2009, prorrogable per l'únic període de quatre anys.

Aquest contracte inclou un pacte d'activitat com a director escènic i escriptor que especifica, textualment, que «el senyor Sergi Belbel podrà fer una direcció escènica per temporada. Si

per necessitats del teatre convé que en faci dues, el conseller delegat haurà de proposar-ho al Consell d'Administració per obtenir prèviament l'aprovació corresponent. El senyor Sergi Belbel percebrà per les direccions escèniques el mateix caixet que tingui establert el TCN per a la resta de directors escènics del país. En el cas que un dels seus textos vulgui ser representat al TCN, es pactaran les condicions quan s'escaigui.»

El contracte inclou també un pacte d'exclusivitat, el qual citem textualment: «La vinculació entre el senyor Sergi Belbel i el TCN tindrà caràcter d'exclusivitat i estarà sotmesa a la Llei 21/1987, de 26 de novembre, d'incompatibilitats del personal al servei de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Durant la vigència d'aquest contracte el senyor Sergi Belbel no podrà dirigir cap espectacle de teatre a Catalunya. Posat [el] cas que dirigeixi un espectacle no teatral, tant a Barcelona com [a] fora de Barcelona, i/o espectacle teatral fora de Catalunya haurà de demanar autorització prèvia al Consell d'Administració. Posat [el] cas que la direcció sigui fora de Barcelona o Catalunya se li deduirà el 40 % del sou de director artístic proporcionalment als dies que sigui fora.»

La coincidència d'altres espectacles de Sergi Belbel a la cartellera actual correspon, en tots els casos, a compromisos adquirits i realitzats prèviament a la signatura del contracte amb el Teatre Nacional de Catalunya.

CONTINUA LA INQUIETUD EN LA PROFESIÓ

Ricard Salvat

ARTICLE PUBLICAT A *ENTREACTE*, N. 148, AL JUNY DEL 2007

Tenim ja la programació del Grec i tenim també moltes declaracions de Ricardo Szwarczer amb relació al Festival d'estiu d'aquest any. Resulta preocupant la tria d'espectacles, les repetides i provincianes declaracions de l'ICUB i les del director de l'esmentat esdeveniment que ens adverteixen que ara és quan el Festival Grec es convertirà en veritablement internacional i cosmopolita. Els responsables de l'ICUB contradiuen, amb aquestes declaracions, tota la trajectòria anterior del festival. Ens sembla molt injust. Per què no varen fer autocrítica en el seu dia? Un repàs detallat de l'aplec d'espectacles que se'ns presenta no resulta particularment obert al món teatral, polític i social d'avui. Simplement s'alterna l'eurocentrisme habitual d'altres anys amb el buenosairescentrisme o, per a ser més exactes, amb el buenosairescentrisme de París, tan i tan